

ker vseh niti treba ni, iz tega edinega uzroka, da uradbenemu listu „Grazer Zeitung“ resnico svojega mnenja dokažemo.

Spomenici Slovenskega društva pa želimo srečnega uspeha, da dobimo Slovenci našega jezika popolnem v besedi in pisavi zmožnih uradnikov!

Desterniški.

Cesar v Radgoni.

Srca Slovincem Ljutomerskega okraja so gorela hrepenenja, videti ljubljenege cesarja. Delali so priprav vredno spejeti ga, kedar stopi na zemljo slovensko. Množica je hitela na predvečer v Radgono. Drugi dan 9. julija t. l. od ranega jutra so bile vse ceste proti mestu žive ljudij; gnali so se kakor mravlje proti mravljišču. V marsikterem hramu je ostal za varuha le kak starček z otroci, vse drugo je šlo cesarja gledat. Ljutomerski trg je bil skoro prazen.

Ob 1/10. uri zaslišimo trobente glas prihajajočih banderašov iz Ljutomerskega okraja, ki so se zbrali na Melah. Jezdila sta dva po dva v domačem oblačili; ponosno je vsak sedel na bistrem konjiči. Na levi strani je nosil vsak visoko bandero avstrijske barve. Naprej celej trumi je jahal vodja g. Jož. Sterniša, sedanji učitelj v Cezanjevih. Postavili so se od mosta kraj ceste, kjer se je namenil cesar peljati. Radgona je bila slovesno oblečena, iz vsakega hrama je visela bandera. Na sramoto Radgončanom je bilo tudi 6 puntarskih, nemških. Ura bije 12 in kmalu so zvonovi iz farnega zvonika naznanili, da se vladar bliža mestu. Pri vogerkem mostu ga mestni župan pozdravi, in potem se pripelja do glavarstva. Vojaška banda zasvira cesarsko pesem, gardisti iz Veržeja pod poveljništvom stotnika Pintariča prezentirajo in zastavnik zastavo do zemlje nagne. Cesar bistro s kočije stopijo, nektre besede s svojim dvornikom pogovorijo in kmalu se podajo ogledat Veržensko gardo. Na čast se jim mora reči, da so se sijajno vedli. Začelo se je predstavljanje. Prvi so prišli na vrsto dvorni častniki, potem duhovščina. Iz lavantinske škofije jih je bilo 16 iz sekovske 7. Nekateri so prijazno nagovorili in trikrat hvalo izrekli rekoč: „veseli me, da se vas je tak obilno številno zbralo, hvala vam. Za duhovniki so se predstavili e. kr. uradniki, za njimi druge deputacije. Cesar so se dalje podali na ogled novega šolskega poslopja, potem k vojakom na vadišče. Kedar se pripeljajo po mostu čez Muro, Njih z burnim živijo-klicanjem pozdravi zbrano slovensko ljudstvo; enako banderaši. Cesarju se je na obrazu poznalo, da Njih je ogromna vrsta banderašev do srca ganila. Neprenehoma so pozdravljali, jahači pa visoko vihteč klobuke živijo klicali. Vaja na vadišči je bila

kratka. Topovi še niso omolknili, ko vskok prijaše cesarjev adjutant in g. Sterniši naznani, da da cesar zapovedujejo, naj vsi jahači se kmalu podajo na vadišče. Kakor bi trenil, se počne cela vrsta gibati in urno je šlo naprej, da je od gostega prahu komaj tovarš tovarša opazil. Bilo se je bati kake nezgode, ker so jahači bili brez stremenov, vendar na veliko srečo je bilo vse v najboljšem redu izpeljano. Cesar sedeč na krasnem sivci jašejo banderaše ogledavat in g. Sterniša Njim naproti. Izpraševali so ga raznovratne reči: „Od kod so jahači: Kdo je vse to oskrbel?“ Kje stanuje, kako se piše? in ker mu je na prсах visela medalja, so ga vprašali, pri katerem oddelku je služil, kje je bil v bitvi? Slednjič mu izrečejo svoje pripoznanje in zahvalo, ter mu podajo ljubeznjivo roko. Povabijo še ga, da jaše celo vrsto kraj Njih. Komu bi srce veselja ne zagrlo, ko vidi moža v belih bergušah in po domače oblečenega jahati na strani močnega vladarja. V vrsti opazijo cesar kmeta Bežan iz Šalovec z zlatim križcem na prsah. Pred njim se vstavijo in ga nemški nagovorijo, zaradi kake zasluge je dobil častno znamenje. Mož se vstraši in drugaiz ustne spravi, kakor rihtar — Blagi cesar zdaj začnejo po slovenskem: ste bili župan? Koliko let? To je lepo, so djali.

Tukaj moram pohvalo izreči kmetom, ki so pustili oranje in žetvo na polji in šli v vročini skoro afrinkanski od doma, da pozdravijo svojega ljubeznjivega cesarja. Slava vam! Najlepša čast in hvala pa gre g. Strniši za ves trud in prizadevanje!

(Konec prih.)

Gospodarske stvari.

O poštnih hranilnicah.

8. Komur se omenjena obrestna mera prenizka dozdeva, zamore si priskrbeti tudi viši znesek, večje odstotke. Kedar se ti namreč v poštni hranilnici nabere primeren kapital ali glavnica, naroči poštno-hranilničnemu uradu, naj na tvoj račun kupi državni papir. Recimo: v knjižici imaš izkazanih 80 gld. Ti od poštnega uradnika imaš pravico zahtevati, da ti kupi n. pr. takozvano „srebrno rento“, to je papir, ki je vreden 100 gld., od tega dobiš na leto 5 gld. obresti v srebru. Toti papir sedaj lahko kupiš za okoli 79 gld., toraj 79 gld. ti na leto vrže 5% t. j. 5 gld. obresti ali prav za le 4 gld. 20 kr., ker moraš davka plačati 16% t. j. od vsakega goldinarja po 16 kr., to znese 80 kr. Za 79 gld. v poštni hranilnici dobiš na leto le 2 gld. 37 kr., če ti pa poštna hranilnica naroči „rento“, dobiš na leto po 4 gld. 20 kr. Te papirje, obligacije, srečke ali loze varuje poštno-hranilnični urad, a vložnik dobi

takozvano „rentno knjižico“. Lastnik te knjižice sme, kedarkoli hoče, pri poštno-hranilničnem uradu zahtevati, da se njegovi državni papirji pošljejo njemu ali pa prodajo. — Poslovanje s „papirji“ se manjpremožnemu gospodarju ne more priporočati. Znaló bi se namreč primeriti, da bi „papirjem“ cena padla, in kedar bi človek denarje potreboval, bil bi primoran papir po znižanej ceni prodati. Za papir na primer „sreberna renta“ imenovan, ki si ga za časa zadnje rusko-turške vojske dobil za 50 gld., moraš danes dati blizo 79 gld. Obresti sicer ostanejo iste, naj si papir kupim za 50 ali 90 gold. S „papirji“ toraj zamorejo poslovati le tisti, kateri imajo le toliko denarja, da jim je mogoče, kapital skoz več let pri miru pustiti in samo s obrestmi ali činži izhajati.

9. Gledé jezika, ki ga rabi poštno-hranilnični urad, treba pomniti sledeče. Poštno-hranilnični urad na Dunaji obstoji iz osem oddelkov. Eden je posebič za Štajarsko, Kranjsko in Koroško. Po teh deželah govorijo slovenski pa nemški. Zatoraj se pri nas vse tiskavnice dobivajo tudi v slovenskem jeziku. Poštno-hranilnični urad dopisuje v tistem jeziku, katerega si vložnik sam izvoli, t. j. če želiš, da ti dopisujejo slovenski, bo se tako zgodilo.

10. Kako se zapisujejo vloge? — V knjižico poštni uradnik zapiše (a) mesec in dan vložbe, (b) znesek, ki si ga bodi vložil, bodi izvel, (c) iznos vlogov še enkrat s številko, prvič se je zapisal s črkami, (d) znesek vračila, (e) imovina, t. j. vse vloge se soštejejo, (f) podpis poštne služnika in (g) krajevni in dnevni pečat nabiralnice. Vložnik naj, predno odide iz urada, na tanko pregleda spise v vložnej knjižici ter se prepriča, da li je vse prav zapisano. Knjižico naj si vložnik sam osebno varuje.

14. Prijemno potrdilo. Za vsak vložen znesek poštno-hranilnični urad na Dunaji vložniku pošilja posebno potrdilo. Ako bi toto v teku 14 dnuj ne došlo vložniku do rok ali če bi isto kazalo kakšno pomoto glede zneska ali glede imena ali karsikoli drugače bodi vbujalo kakšen pomislek, takrat naj vložnik „reklamacijo“, t. j. poseben list, ki ga najde v vložnej knjižici, iz nje iztrga, popiše dotično pomoto ter list kot priporočeno ali rekomandirano pismo, ki je poštne prosto, pošlje poštno-hranilničnemu uradu na Dunaj, in sicer v zavitku ali kuverti, ki se na pošti dobiva brezplačno. (Konec prih.)

Konjerejci meseca julija imajo zastran paše in bivanja konj pod milim nebom tiste skrbi, kakor junija. Mladim žrebdom polagati samo deteljo, brez dodanega zrnja, ni svetovati. Če bi hoteli, da nam mlada žival pri takšnej krmi jednako napreduje in pridobiva v rasti mišič in kostij, tedaj bi jednoletno žrebe moralo

vsaki dan v sebe naphati 30—40 funtov, dvaletno pa $\frac{1}{2}$ centa zelene krme. To pa ima mnogo slabih nasledkov: vamp se silno napne, prebavljanje vrši se neredno, kolika, napih, drizga muči žrebdom in kosti oslabijo. Enoletnim žrebdom, če visoko iz jasli ali lojter krmo pipljejo, se hrbet neprimerno na dolgo nategne in grdo upogne. Zato se naj dodaja zmiraj saj nekaj ovsu in ječmena.

Na kopita je v tem času posebno paziti. Treba je toraj žival večkrat kovaču pokazati. Ob enem se tako kovačnici, mehu, ognju, kovanju in sajastemu kovaču privadijo in se pozneje leži dajo podkovati. V hlevu je treba konja vaditi, da rad nogo vzdigne. V ta namen vzdigni konju sedaj prvo, sedaj drugo nogo, kakor bi pri kovači bil, gladi, trkaj po kopitu, da se takšnega dela privadi, ki se pri kovanju pozneje resnično rabi.

Dve leti stara žrebdom se začnejo učiti v vožnji. Oprava se jim ogrne v hlevu in po dnevu. V opravi se gonijo simotamo, na vajeti vadijo, pred branovlek, pred kaki ploh in na, posled pred vozič vprežejo. Vsaka vaja naj traja po 8 dni.

Savinjsko hmeljarsko društvo je 22. t. m. v Žavci obhajalo svoj občni zbor pod predsedništvom g. grajščaka Haupta. Vdeležilo je se veliko hmeljarjev; razlagalo o hmeljarstvu nemški in slovenski; ceno hmelju nameravajo postaviti 250 fl. za 50 kilo. Kupcev je bilo iz Prage in Nürnberga pa se ni prodalo nič, razven nekaj malega od ranega hmelja.

Sejmi. 30. jul. Klein, sv. Martin pod Wurmbergom, Kostrivnica, 31. jul. sv. Lorenc v Slov. goricah, Dol. Mahrenberg, Konjice, Zagorje, 1. avg. Gomilice, Gleichenberg, 2. avg. Podčetrtrek, sv. Lenart v Slov. goricah, Schwanberg, Velenje, 4. avg. št. Ilj pri Šoštanji, Sv. gore.

Dopisi.

Iz Ptuja. (Čitalica) praznovala je 2. t. m. spomin združenja Štajarske z rodovino Habsburžanov z banketom v Narodnem domu, kateri je bil z venci in zastavami — se vé, da kot Slovenci svoje slovenske nismo skrivali — lepo okrašen. Napivalo se je Njih Veličanstvu cesarju in slavni vladarjevi rodbini, pela od vseh zbranih cesarska pesem. Desetega t. m. po odhodu cesarjevem bila je v Čitalnici beseda; udje čitalnični, gospice in gospodje so peli in svirali, blagi župnik Rajč govorili so nam dnevu primerne besede ter se hvaležno spominjali cesarja Franca Jožefa I., od katerega smo Slovenci prejeli že toliko dobrot in dokazov očetovske ljubezni. Občinstvo, katerega je prišlo mnogobrojno, posebno kmetov, imeli smo dokaj v naši sredini, pritrjevalo je živahno